

L'any més difícil

«No cal ser independentista per veure que criminalitzar el rival polític és grotesc i que la política només s'hauria de combatre amb més política»

Plantofada amb la mà oberta aquest matí a tots els que defensaven la suposada nova línia tova de la Fiscalia i del govern de Pedro Sánchez. Just un any després del primer empresonament preventiu dels membres del Govern, es dona a la conèixer la petició de penes i delictes per part de la Fiscalia i l'Advocacia de l'Estat i -oh, sorpresa! (per a alguns)- s'acusa els líders polítics de rebel·lió (es castiga amb més anys que la sedició) i es demana la pena més alta per a Oriol Junqueras: un total de 25 anys de presó i inhabilitació. A més, 17 anys per als Jordis i Carme Forcadell; 11 per a Trapero i els altres membres d'Interior, Soler i Puig; 7 per als consellers Mundó, Borràs i Vila, i 4 per a la intendent Laplana.

No cal ser independentista per veure que criminalitzar el rival polític és grotesc i que la política només s'hauria de combatre amb més política. Perquè on no arriba l'oratòria, la raó i la dialèctica, sí que arriba el dit acusador. I si no estan d'acord amb ells, haurien de preparar un discurs ferotge per llençar-los-hi des de la bancada parlamentària, però no denunciar-los com a delinqüents.

Es compleix l'any més difícil, el de la sentència prejutjada. El 2 de novembre de 2017 que tots sabíem que arribaria perquè, si havien estat capaços d'empresonar 15 dies abans dos líders pacífics de la societat civil i cívica, Jordi Cuixart i Jordi Sànchez, què no havien de fer amb els polítics que havien pres part en el referèndum sinó empresonar-los? I no per esperat, deixa de doldre. Un any d'ignomínia, de demofòbia i de menyspreu. Un any de relats inventats que culminen avui en la petició de penes superiors als Jordis que als consellers, una circumstància difícilment comprensible i que caldrà denunciar, fins i tot més enllà de les nostres fronteres.

Qualsevol demòcrata hauria de protestar contra aquest procés judicial i aquests empresonaments preventius que ja no ens agafen desprevinguts. I sabem que tornarem a sentir les veus que diuen que són per culpa de Puigdemont i la resta d'exiliats, perquè no escapin com ells; però és obvi que són comentaris per intentar dividir. I els del mig tornaran a demanar converses i repartir culpes a uns i altres, però obliden que el diàleg es manté en condicions iguals, no amb uns asseguts a la butaca i amb els altres entre reixes o a l'exili.

I molts, enlloc de posar al crit al cel per l'absent separació de poders i per les detencions i empresonaments, només s'escandalitzen perquè Dani Mateo, en un gag al programa d'en Wyoming, d'humor i sàtira, fa escarni sobre la bandera espanyola. Són els mateixos que lloen la princesa Elionor per haver llegit en la seva primera intervenció pública el primer article de la Constitució Espanyola. Començant pel primer punt, el que diu que 'Espanya es constitueix en un Estat social i democràtic de dret, que propugna com a valors superiors del seu ordenament jurídic la llibertat, la justícia, la igualtat i el pluralisme polític'. Tant de bo.